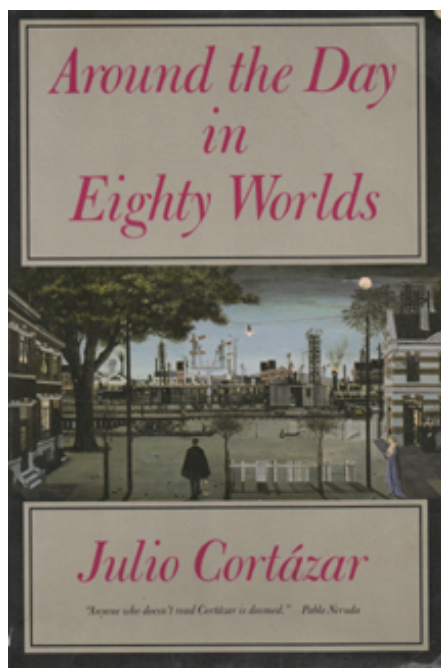

Around the Day in Eighty Worlds

Julio Cortázar

Download now

Read Online ➔

Around the Day in Eighty Worlds

Julio Cortázar

Around the Day in Eighty Worlds Julio Cortázar

Around the Day in Eighty Worlds includes book reviews, travel pieces, short stories, poetry, and appreciations of jazz artists like Clifford Brown, Thelonious Monk, and Louis Armstrong. There is also quite a lot about Cortázar's cat, whose name was Theodor W. Adorno.

A lot of his thoughts and likings taped together.

Around the Day in Eighty Worlds Details

Date : Published October 1989 by North Point Press (first published 1967)

ISBN : 9780865472044

Author : Julio Cortázar

Format : Paperback 320 pages

Genre : Fiction, Short Stories

 [Download Around the Day in Eighty Worlds ...pdf](#)

 [Read Online Around the Day in Eighty Worlds ...pdf](#)

Download and Read Free Online Around the Day in Eighty Worlds Julio Cortázar

From Reader Review Around the Day in Eighty Worlds for online ebook

Shawn says

I will most likely edit this review later with some more detailed comments but I found this book to be a wonderful, inspiring collection of essays and stories. Everyone should read this!

João Moura says

É difícil estipular o número de mundos por onde uma pessoa navega por dia. Temos 60.000 pensamentos por dia e o espírito gira à volta de vários universos no pequeno ciclo de 24 horas. Aproveitando o título do seu homónimo (Júlio Verne), Julio Cortázar compilou distintas viagens do seu vasto intelecto num caótico livro, que versa por temas díspares como o jazz, escritores de eleições, Jack o Estripador, humor em funerais, a arte, a poesia e o seu gato...

A Volta ao Dia em 80 Mundos é a prova número 1 de Julio Cortázar como cronópio mor, e um manual de como deixar a imaginação correr nua pela cidade.

Mike says

Around the Day in Eighty Worlds is a bit of a ramble. This collection includes short stories, essays, and poems, and is illustrated throughout with photographs, drawings, and diagrams. Even when Cortázar is not recounting personal anecdote or opinion there is a general imperfection throughout — an unfinished texture providing ironic commentary on his creative process — that reinforces the scenes from the life of an artist that dominate the more overtly autobiographical sections. This book is not Cortázar's equivalent to today's slickly-produced food-channel reality lifestyle TV meal events — in which we learn to eat ambrosia like the immortals, to submerge a longing for immortality past the crude functionality of our organs and into our cells while yet denying the ultimate flowering of that cellular desire which is cancer. No it is not that. Instead we are invited to a meal prepared by a master chef but purposefully left flawed so that we might ourselves learn to engage the process.

I did not particularly enjoy the bits about Jazz music. His motives are pure, and his admiration for the form and its artists is true, but the opinion seems dated, from a time when a Black president of the United States was theory instead of reality.

Luis Del Aguila says

Tiene ensayo, algo de critica, dibujos, poemas , es un libro raro no se como catalogarlo no es malo pero creo que es para un lector asiduo de cortazar, alguein que quiere entenderlo a fondo, creo que es bastante personal y si no estas familiarizado con sus formas literarias te va a parecer un plumazo y ni lo vas a entender, sobre todo sus referencias (por momentos bastante snobs) al jazz y su lenguaje glíglico por momentos lo hacen insufrible.

Baque Wiggin says

Me ha gustado incluso más que Rayuela. Éste Cortázar es un cronopio y un piantao. Qué grande.

atb says

Buenas salenas cronopio cronopio! Pace, cacciaviti e caleidoscopi.

Ricardo says

This book is a compilation of texts such as short poems, articles, prose, or just dissertations. Without a visible thread connecting them, most of the texts have a inherent idea which is that art is not the norm.

This ideas is in fact the world of Cortazar.

For me this book wasn't appealing probably because I belong more to the norm than I believe.

Cârmâz says

"Ce-i p?sa lui Van Gogh de admira?ia ta? Ceea ce voia el era participarea ta, s? încerci s? vezi cum vedea el, cu ochii jupui?i de un foc heraclitian. Când Saint-Exupéry a sim?it c? a iubi nu înseamn? s? te ui?i unul în ochii celuilalt, ci s? prive?ti împreun? în aceea?i direc?ie, trecea dincolo de iubirea unei perechi pentru c? orice iubire trece dincolo de pereche dac? e iubire, ?i îl scuipe în fa?? pe cel care vine s?-mi spun? c? îl iube?te pe Michelangelo sau pe E.E. Cummings f?r? s?-mi demonstreze c? m?car o dat? a iubit a?a, a fost ?i cel?lalt, a privit împreun? cu el prin ochii lui ?i a înv??a? s? priveasc? a?a ca el înspre bre?a infinit? care a?teapt?, cheam?."

"E întrist?tor, desigur, s? vezi c? num?rul celor du?i cu capul continu? s? fie mai mic decât cel al ciberneticienilor sau al structurali?tilor, a?a c? e de datoria noastră, a cronopilor, s? facem cunoscut? munca oric?rui dus cu capul cât de cât mai r?s?rit, mai ales c? ei nu fac mare lucru pentru a se eviden?ia, numai dac? sunt cu adev?rat mediocri, ?i atunci nu prea se mai disting de cei în toate min?ile."

Despre solu?ionarea controverselor

Dac? un guvern îl declar? pe un amiral ininteligibil, atunci în ?ar? se vor petrece lucruri ciudate, pentru c? nu s-a ?tiut niciodat? c? unui amiral îi face pl?cere s? fie declarat ininteligibil ?i cu atât mai mult c? un guvern civil l-ar fi declarat ininteligibil pe un amiral.

Dac? în ciuda tuturor acestora, guvernul îl declar? astfel, atunci amiralul acuzat va telefona altor amirali ?i undeva, pe pachebotul Insignia, va avea loc o reuniune secret? la care decora?ii ?i epole?i cu duiumul se vor agita convulsiv, încercând s? fac? lumin? printre lucruri ca "semnifica?ia ininteligibilului", "de ce se consider? un amiral ininteligibil" ?i, în cazul în care acuza?ia are vreo baz?, "cum se face c? amiralul acuzat a înaintat ininteligibil pâ? când a fost declarat astfel", ?i tot a?a.

Probabil c? amiralii ininteligibili se vor solidariza cu acuzatul, în m?sura în care sus-numita acuza?ie afectează renumele ?i onoarea unui coleg care de-a lungul demnei sale cariere nu a dat nici cel mai mic

motiv de a fi acuzat. În consecință, dacă acuzarea lui de cître guvern rămîne valabilă, lucrurile se îndreaptă în cea mai mare viteză cître anarhie și cître retragerea forțată, iar atunci, în fața gravității faptelor, nu încap decît un răspuns solidar: adunarea flotei în răd și bombardarea guvernului, ridicat de un arhitect nebun chiar pe malul apei, conferindu-i toate dezavantajele balistice.

Nu poate fi înălțurat nici posibilitatea ca amiralii, conștienți de faptul că guvernul va răspunde la acțiunile lor atît de legitim și va mobiliza armata și aviația, sub pretextul că bombardamentul a dus la uciderea a mii de cetățeni, și să se decidă pînă la urmă să-i ceară acuzatului să dovedească public că acuzația e lipsită de orice temei. Pentru asta, după cîteva deliberări liniștite, îl vor convinge pe amiral că trebuie neapărat să arunce guma de mestecat pe care se încorporează o mestece de la sîrbătorile de iarnă și, în cazul în care amiralul va argumenta că ține prea mult la guma lui pentru a o arunca, îl vor înghesui într-un colț al cabinei și îl vor strînge de nas pînă când va dedașchide gura, moment în care dentistul de la bord îi va extrage guma de mestecat cu penseta pe care orice dentist de pe o navă o deține pentru astfel de situații.

Odată parcursă această etapă, pe cît de neplăcut, pe atît de necesar, amiralii vor anunța guvernul, telegrafic și telefonic, că acuzatul nu numai că nu a fost niciodată inteligibil, ci că inteligibilitatea lui constituie mândria și bucuria amiralității, motiv pentru care, într-un termen de douăzeci și patru de ore, acuzația va trebui ridicată, fără a se ajunge la represalii mai grave. Guvernul se va declara uimit de o decizie atît de neașteptată și va cere probe concludente, iar cu această ocazie, amiralul acuzat își va face auzită vocea prin telefon și guvernul va avea astfel ocazia să-și dea seama că e un amiral perfect inteligibil și că acuzația e cu adevărat neîntemeiată și toată povestea se va încheia cu un schimb de fraze festive și promisiuni reciproce de loialitate și patriotism.

Drept probă complementară și strict decorativă, se va expedia guvernului, cu prioritate și confirmare de primire, o cutie de plastic în care va fi pusă guma de mestecat, cu grijă ca nu cumva să se spargă ultimul balon fcut de amiral, pentru că îi dă un aer asemănător unei perle și e știut că amiralii și soțiile lor au cel mai mare respect pentru genul acesta de excrescențe care simbolizează marea, fără a mai vorbi de faptul că atunci când sunt autentice costă de nu te vezi.

Matthew says

This is by far one of my favorite books, and has been for some time. It's a collection of short stories so it's never much of a commitment of time if you want to just read one or two of them. They are generally very smart and thought provoking, and can easily impact my mood for days at a time. "Only an Idiot" is by far my favorite of the bunch though, I could (and should) read that every morning.(less)

Carol says

No me gustó, creí que iba a ser algo más como "Historias de cronopios y de famas" pero estas historias están raras, algunas parecen cuentos, otras parecen documentos informativos, otras no sé qué son. Pero, todavía tiene un libro para ganarme. Siempre le doy 3 libros a los autores antes de decidir si me gustan o no.

Anirudh says

Everyone should read this book!

Adriano Koehler says

Interesting, but not much more than that. Cortázar is much better when recreating the world, but not that good when describing it. It's interesting, though, because you have the chance to get in touch with his thoughts. His self irony also helps to get through the book, but it's a minor work.

Intortetor says

sembra incredibile che un libro possa contenere tanta bellezza e insieme tanta fatica nell'arrivare in fondo. ci sono capitoli bellissimi, illuminanti, che si divorano immediatamente ed altri -altrettanto belli- che però costano al lettore fatica (o meglio: a me son costati parecchia fatica: sarò condannato ad una vita da famas, e non da cronopio). comunque una meraviglia, un libro unico: affrontatelo a vostro rischio e pericolo, ma ne vale assolutamente la pena!

Ernest Hogan says

Ah, the wonderful things that writing can do if we just let it go.

Pîrvan (Jenaru) Dana says

<http://www.lapunkt.ro/2014/12/31/juli...>

Trec fîr? rezerve deschiderea seriei de autor Julio Cortázar de la Editura Art pe lista principalelor evenimente ale anului literar 2014, an în care s-au împlinit 100 de ani de la na?terea scriitorului argentinian. Primele dou? volume ap?rute sunt Câ?tig?torii (primul roman publicat de Cortázar, tradus acum de Coman Lupu) ?i Ocolul zilei în optzeci de lumi.

Ocolul zilei în optzeci de lumi a avut o PRIM? versiune în limba spaniol? în anul 1967 ?i constituie o colec?ie de eseuri traduse pentru Art de c?tre Marin M?laicu-Hondrari. Eseurile reprezint? un miscelaneu ce reune?te pagini de proz? scurt?, cronici de carte, comentarii muzicale (gânduri despre concerte de jazz sau despre tangourile lui Gardel), poeme, impresii de c?l?torie, fragmente autobiografice, reflec?ii asupra propriei arte narative, anecdote, specula?ii abstracte al?turi de întâmpl?ri care îl au în centrul lor pe motanul lui Cortázar – înso?ite de fotografii, desene sau diagrame alb-negru. Colajul este aparent dezordonat, îns? cât se poate de potrivit pentru ca inteligen?a, creativitatea, erudi?ia, imprevizibilitatea ?i dispozi?ia ludic? care îl definesc pe Julio Cortázar s? î?i g?sesc aici expresia ideal?. Pornind de la titlul c?r?ii lui Jules Vernes, Cortázar îi ofer? cititorului o c?l?torie aparent descentrat?, dar vie, constând în zeci de p?trunderi eterogene în lumea sa spiritual? sau în realitatea sa imediat?.

Rând pe rând juc?u? ?i academic sau sistematic ?i digresiv, scrisul lui Cortázar î?i ia mereu prin surprindere cititorul, cu atât mai mult cu cât temele sunt ?i ele stocastic al?turate: fantasticul în literatur?, implicarea cititorului, limitele ?i posibilit?ile limbajului, moartea, idio?enia, muzica, Jack Spintec?torul, articolul de lege care ne oblig? s? strângem frunzele moarte, absurdul prin care ne definim ?i definim lumea, dificultatea accesului în lumea marilor transparen?e ascunse în intersti?iile realit??ii, savoarea untului pe pâine ?i a gogo?ilor, seriozitatea ?i priveghiul, disponibilitatea fluctuant? a lumilor, absolutul din mijlocul dezordinii, blânde?ea privirii ori melancolia geamantanelor... Unele expuse clar, altele criptic. Surpriza este elementul

pe care mizează? constant scriitorul argentinian, creând acea „senzație de fantastic” care îi individualizează literatura și despre care scrie într-unul dintre eseuri: „Întotdeauna am știut că marile surprize ne așteaptă tocmai acolo unde ne-am învățat până la urmă să nu ne mai lășăm surprinși de nimic [...]. Numai fantomele cred cu adevărat în fantome”. „Centrul velic al aerului” urmărit de motanul său (care vede ceea ce noi nu știm să vedem) cu nume celebru – Theodor W. Adorno (sic!) – devine o metaforă sugestivă pentru capacitatea de a vedea dincolo de suprafețe: „Sunt convins că în această dimineață, Theodor urmărea centrul velic al aerului. Nu e greu de găsit sau de provocat, dar există o condiție obligatorie: să-ți faci o idee foarte clară despre omogenitățile admise în convergență, să nu-ți fie teamă de întâlnirile fortuite (că nu vor fi) dintre o umbrelă și o mașină de cusut. Fantasticul forțază învelișul aparenței, așa că amintește-ți de centrul velic; există ceva ce pune umărul pentru a ne despovăra”.

cortazar

Unul dintre eseuri mele preferate din acest volum este „Despre sentimentul de a nu fi întreg”, în care se abordează nuanțat problematica scindării ființei, sentimental dislocării și al înstrăinării: „În fața multor lucruri voi fi mereu ca un copil, dar unul dintre acei copii care îl poartă cu sine pe adult [...] două forme de deschidere către lume”; „sentimentul de a nu fi pe de-a-ntregul în oricare dintre structuri, dintre pânzele croite de viață și în care suntem concomitent pătânjen și muscă”. Relația dintre trăit și scris revine deseori în paginile volumului: „mult din ce am scris stă sub semnul excentricității, pentru că între a trăi și a scrie nu am acceptat niciodată o diferență clară; în viața de zi cu zi, reușesc să disimulez o participare incompletă la ceea ce mi se întâmplă, în schimb, în scris, nu o mai pot nega, căci scriu tocmai pentru că nu sunt sau sunt pe jumătate. Scriu dintr-o cănență, din dislocare [...] Dar îmi place, mă simt extraordinar de fericit în infernul meu și scriu. Trăiesc și scriu amenințat de această lateralitate, de această adevărată paralexă, de a fi mereu puțin mai la stânga sau mai departe de locul în care ar trebui să mă aflu și să am încă o zi de viață fără conflicte”.

Literatura este pentru Cortázar o „deschidere a înstrăinării”, posibilitatea ca obișnuitul să înceteze a mai fi liniștitor pentru că „nimic nu este obișnuit dacă îl supunem unei analize tăcute și susținute”. Și asta în condițiile în care obișnuința aduce cu ea moarte. Jocurile memoriei, forța fantasmelor care sunt uneori mai puternice decât lumea, flexibilitatea realității sunt tot atâtea nuanțe și posibilități ale fantasticului. Nu doar pentru fantastic face pledoarie aici Cortázar, ci și pentru umor în literatură, pentru evitarea acelui „zid al rușinii” pe care mulți scriitori îl ridică între literatură și viață, prin falsă sobrietate și seriozitate solemnă, punându-și gulerul scrobit odată așezăți la masa de scris. Umorul este pentru Cortázar „joacă cu tot ce iese din disponibilitatea fluctuantă a lumii și creaturilor sale”. Și când este dublat de pătunderea fără efort pe trântul ironiei și de ruperea de clișeele lingvistice – jocul prin care se dă ocol propriilor lumi se cere pur și simplu continuat. Zi de zi.

„uneori sunt mai mare decât calul pe care-l călăresc, iar alteori mă prăbușesc în propriul pantof și mă lovesc destul de rău, fără să mai pomenesc de efortul de a ieși din el, de scara făcută din ȋreturi”.

„Nu există sfârșit pentru acest interminabil început de fiecare”.

„Suntem mai mult decât suntem pentru că ne schimbăm, pentru că ieșim din lut în căutarea fericirii, a conștiinței, a picioarelor curate”.

„memoria seamănă cu pătânjenul schizofrenic al laboratoarelor unde se probează halucinogenele și ȋese pânze inexplicabile pline de găuri, de cusături și de petice. Memoria ne ȋese și ne prinde în capcan, totodată, pe baza unui plan la care nu participăm în mod conștient; niciodată n-ar trebui să spunem memoria noastră, pentru că dacă are vreo însușire, aceea e tocmai de a nu ne mai aparține; ȋți vede singur de lucru, ne ajută ȋnelându-ne, sau poate că ne ȋnșeală pentru a ne ajuta”.

JULIO CORTÁZAR – Ocolul zilei în optzeci de lumi, Traducere din limba spaniolă de Marin Mălaicu-Hondrari, Editura Art, 2014

Sorin Hadârc? says

Admir incoeren?a savant? a acestor idei dezlânate, jovialitatea tonului ?i auto-ironia, dar admit (fascinat sau dezam?git?) c? produsul de fa?? e un semi-fabricat ?i c? necesit? destul? osteneal? din partea cititorului pentru a întregi ?esutul narativ.

Greg McCain says

"I sometimes longed for someone who, like me, had not adjusted perfectly with his age, and such a person was hard to find; but I soon discovered cats, in which I could imagine a condition like mine, and books, where I found it quite often."

Benito says

La lectura de Cortázar que menos me ha llegado, con la que no conecté. Me costó leerlo y me quedé con la duda de por qué demonios escribió ese libro.

Mads says

The book that changed my life--for the worst--because I realized, with a sinking feeling, that I was going to be a writer. I've reconciled to the idea that I'm more a "Fama" and so I blame "Cronopio" Cortazar for my life of misery and toil. Kidding aside, the BEST concert review I've ever read in my life was his piece on Louis Armstrong's performance in Paris. It completely blew my mind--and still does every time I re-read it.

Jimmy says

Being the ultimate Cronopios, Julio Cortázar takes us on a journey unhindered by traditional concerns of fiction vs. nonfiction, academic vs. non-, text vs. photos vs. illustrations, narrative vs. _____. This is a collection of essays, stories poems, photos, diagrams, and more, all thrown together, creating a hodgepodge that has the effect of an exquisite collage.

For example, within one essay alone, *Julios in Action*, he goes from musing about the various Jules that have influenced him (Jules LaForgue, Vernes, etc.) to a meditation on the absurdity of modern reality:

In the twentieth century nothing can better cure the anthropocentrism that is the author of all our ills than to cast ourselves into the physics of the infinitely large (or the infinitely small). By reading any text of popular science we quickly regain the sense of the absurd, but this time it is a sentiment that can be held in our hands, born of tangible, demonstrable, almost consoling

things. We no longer believe because it is absurd: it is absurd because we must believe.

This eventually leads us into rather academically philosophical territory:

A clear sense of the absurd *situates* us better or more lucidly than the post-Kantian assurance that phenomena are mediators of an inaccessible reality that will somehow assure them at least a year of stability.

Before delving into an imaginary conversation between his recurring prototypical characters Cronopio and Fama:

"Say, Coco," says Fama after reading that, "bring me my suede shoes"

And finally returning once more to various Jules (Juliet Lee Franzini, July 7, etc). This is not even mentioning the other extra-textual elements: a french poem, photos of various Jules/Julios/Juliets, an illustration of some kind of fantastic machine, all embedded into this short 4 page essay.

This "collage" format really matches Julio's temperament of playful intelligence and childlike creative unpredictability. The stories in here, while not as polished or fleshed out as some of his more "pure" story collections (Blow-Up and Other Stories, for example) are nevertheless refreshing for their slightness, their tossed off air of experimentation--they often feel like rough sketches, or just the beginning of an idea.

I have always known that the big surprises await us where we have learned to be surprised by nothing, that is, where we are not shocked by ruptures in the order. The only ones who really believe in ghosts are the ghosts themselves. (from *On the Sense of the Fantastic*)

But truly where this collection shines is in the essays, especially in the first 100 pages or so (I feel like he padded the end of the book with b-side material, that is nonetheless great reading, but not as strong overall). My favorites are the essay about the artist/poet always feeling outside/estranged (*On Not Feeling All There*), the one about inhabiting the mental space of a short story before writing it, the one about madness/art/transfiguration of artistic forms (*I Could Dance This Chair, Said Isadora*), the one about the various missing references in 62: A Model Kit (*The Broken Doll*) all the ones in which his cat Theodor W. Adorno makes an appearance (which is most of them), the one on Lezama Lima (a writer I was unaware of before), and on and on...

Dr. Uriarte's habit of underlining his sentences in pencil, which gives his prose the quality of soup struck with a metronome. (from *Theme for Saint George*, underlining mine)